

Mijn naam is Verstraaten

Door: Clemens Geenen

Op mijn rooster staat een invalles in klas 3zb. Ik ken de leerlingen uit deze klas niet en ik vermoed dat ze mij ook niet kennen. De enige voorkennis die ik heb komt van een docent die deze klas wel kent en die mij de collegiale tip geeft: "Maak je borst maar nat."

Ik kom rustig de klas binnen en ga zitten, de leerlingen kijken me eveneens rustig aan, maar in hun ogen zie ik dat ze me wegen.

Ik begin met het maken van een plattegrond aan de hand van de leerlingenlijst in het klassenboek. Ik doe dat door de leerlingen een voor een te vragen hun naam te noemen. Al bij de eerste naam, voel ik een bepaalde onrust in de klas en bij de tweede naam weet ik het zeker. De leerlingen geven niet hun eigen namen door, maar die van anderen. Ik besluit rustig mijn plattegrondje af te maken.

Nadat ik alle namen heb genoteerd, stel ik mezelf voor: "Goedemorgen jongens en meisjes mijn naam is Verstraaten. Ik heb een duidelijke opdracht van jullie docent meegekregen, dus je kunt de hele les in alle rust aan het werk. Ik hoef slechts te surveilleren."

Tijdens dat surveilleren loop ik rond en help daar waar nodig. Telkens spreek ik daarbij de leerlingen hardop met hun (valse) naam aan. Het valt de leerlingen zwaar om hun lach te onderdrukken en wanneer ik ogenschijnlijk niet oplet, is er veel oogcontact met elkaar. De les verloopt goed en vooral heel rustig.

Tegen het einde van de les neem ik weer het woord: "Jongens en meisjes, ik wil graag nog even iets recht zetten. Ik merkte bij aanvang al dat jullie me valse namen hebben doorgegeven. Dus heb ik dat ook maar gedaan. Een goede grap kan ik wel waarderen. Maar laten we nu maar even de echte namen noemen."

Alsof het een soort bevrijding is, noemen alle leerlingen hun eigen naam. Ik sluit de les af door de leerlingen te bedanken: "Sportief jongens, nou ben ik aan de beurt, ik heet inderdaad geen Verstraaten, mijn naam is Beumer. Ik wens jullie nog een fijne dag."

Ruim een week later kom ik de klas weer tegen op de gang. Ze vliegen massaal op me af: "Oh, u bent helemaal niet meneer Beumer, u bent meneer Geenen." Ik reageer rustig: "Zo is het en ik heb dus gewonnen. Fijne dag nog."

Clemens Geenen